

Наяли се гоститѣ, напили се, и Щурчо извикалъ на месалчето:

— Сдипли се!

Месалчето се сдиплило и всичко, каквото имало по масата, изчезнало.

Гоститѣ, като били малко пияни, почнали да се присмиватъ на Щурчо и да го подиграватъ, че неможе вече друго чудо да имъ покаже.

— Мога, викналъ Щурчо!

— Неможешъ, и неможешъ, казали гоститѣ, ти си Щурчо и Щурчо ще си останешъ.

Разсърдилъ се Щурчо, вземалъ рогчето. Щомъ го видѣли гоститѣ, почнали сами да викатъ:

— Дай, рогче, дай, рогче!

Изъ рогчето веднага изскочили двамата арапи, съ голѣмитѣ тояги и почнала немилостиво да биятъ гоститѣ. Били ги, били ги, до като тѣ не върнали сами паритѣ, съ които си били напълнили джобоветѣ и кесиитѣ и избѣгали единъ прѣзъ други по домоветѣ си.

Тогава Щурчо прибралъ рогчето, коня и месалчето и останали да живѣятъ щастливо съ майка си до день-днешень.

